

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. S.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. FŘ-5523/11/06, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2008, č. j. 6 Ca 155/2006 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností napadeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2006, č. j. FŘ-5523/11/06, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) č. j. 229222/05/010521/4806 ze dne 14. 7. 2005.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá nesprávné právní posouzení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Správce daně vyměřil stěžovatelce daň z příjmů fyzických osob za rok 2004 nikoliv ze základu daně stanoveného dle skutečných příjmů za tento rok, nýbrž ve smyslu ustanovení § 7c zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů fyzických a právnických osob (dále jen „zákon o dani z příjmů“),

ze základu daně fiktivního. Daň z příjmů za rok 2004 měla být stěžovatelce vyměřena ve výši 0, protože § 7c zákona o dani z příjmů je v rozporu s ústavní ochranou daňové rovnosti dle čl. 4 odst. 3, majetku dle čl. 11 a podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Základ daně dle stěžovatelky by měly tvořit pouze příjmy, které byly skutečně dosaženy. Fiktivně stanovený základ daně je v rozporu se smyslem daňového práva a znamená porušení zásady rovnosti, omezení podnikání a vyvlastnění. Názor městského soudu, dle kterého ustanovení § 7c zákona o daních z příjmů daňovou rovnost neporušuje, jelikož není možné srovnávat daňovou povinnost osoby mající příjmy ze závislé činnosti s daňovou povinností osoby samostatně výdělečně činné a daňovou povinnost osoby samostatně výdělečně činné s daňovou povinností právnické osoby, je v rozporu s právem. Dle stěžovatelky jsou všechny tři osoby s ohledem na daňovou rovnost srovnatelné, jelikož svojí prací získávají příjmy a daňová povinnost musí být pro jejich zdanění stanovena dle stejných pravidel. Výše daňové sazby a výjimky z daňové povinnosti jsou pak kritéria, kterými může zákonodárce rozdíly daňových poplatníků korigovat. Jestliže daňový poplatník žádný příjem nedocílil a přesto musel zaplatit daň, pak musí státu poskytnout finanční částku, o kterou se sníží jeho majetek, a jedná se tedy o vyvlastnění. Srovnání městského soudu s povinností advokáta poskytovat právní služby bezplatně nemajetným osobám je proto právně mylné. Jestliže stát vyměřuje fyzickým osobám daň z příjmů, aniž by byly skutečně získané, pak se nejedná o daň z příjmů, ale de facto o poplatek za tento druh podnikání a tím omezuje tuto formu hospodářské činnosti ve smyslu čl. 26 Listiny.

Stěžovatelka navrhl, aby kasační soud v případě, že považuje ustanovení § 7c zákona o dani z příjmů za protiústavní, předložil Ústavnímu soudu tuto otázku k posouzení.

Kasační stížností stěžovatelka navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v rozsahu uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti aplikaci ustanovení § 7c zákona o daních z příjmů, neboť je v rozporu s ústavní ochranou daňové rovnosti dle čl. 4 odst. 3, majetku dle čl. 11 a podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Základ daně mohou tvořit pouze příjmy, které byly skutečně dosaženy. Fiktivně stanovený základ daně je v rozporu se smyslem daňového práva a znamená porušení zásady rovnosti, omezení podnikání a vyvlastnění.

Pokud by se Nejvyšší správní soud v tomto bodě ztotožnil se stěžovatelkou, byl by povinen podat dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ve spojení s § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. návrh Ústavnímu soudu na zrušení výše citovaného ustanovení, resp. na vyslovení jeho protiústavnosti vzhledem k tomu, že předmětné ustanovení bylo s účinností od 1. 1. 2008 zákonem č. 261/2007 Sb. ze dne 19. 9. 2007 zrušeno.

Z těchto důvodů je v projednávané věci nutné posoudit, zdali § 7c zákona o daních ob stojí ve vztahu k čl. 4 odst. 3, k čl. 11 a čl. 26 odst. 1 Listiny.

Dle § 7c odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění platném v rozhodném období u poplatníka s příjmy podle § 7 odst. 1 písm. a), b) nebo c) musí základ daně podle § 5 a § 23 činit alespoň 50% částky, která se stanoví jako součin všeobecného vyměřovacího základu podle zákona o důchodovém pojištění za kalendářní rok, který o 2 roky předchází zdaňovacímu období, přepočítacího koeficientu podle zákona o důchodovém pojištění pro úpravu tohoto všeobecného základu a počtu kalendářních měsíců, v jejichž průběhu poplatník provozoval podnikatelskou činnost nebo jinou samostatnou výdělečnou činnost. Tato částka se zaokrouhluje na celé stokoruny dolů.

Dle odstavce 2 minimální základ daně podle odstavce 1 se nesnižuje o položky odčitatelné od základu daně uvedené v § 34. Daňovou ztrátu zjištěnou podle § 5 a § 23 dosaženou ve zdaňovacím období, ve kterém byl stanoven minimální základ daně, lze uplatnit v následujících zdaňovacích obdobích podle § 34.

Ustanovení odstavců 1 a 2 se nevztahuje na poplatníka ve zdaňovacím období

- a) ve kterém zahájil nebo ukončil podnikatelskou činnost,
- b) bezprostředně následujícím po zdaňovacím období, ve kterém zahájil podnikatelskou činnost.

Ustanovení odstavců 1 a 2 se nevztahuje dále na poplatníka,

- a) kterému byla stanovena daň paušální částkou podle § 7a,
- b) kterému náležel rodičovský příspěvek podle zvláštního právního předpisu, a to i po část zdaňovacího období,
- c) kterému náležel příspěvek při péči o blízkou nebo jinou osobu podle zvláštního právního předpisu, a to i po část zdaňovacího období,
- d) který je poživitelem starobního důchodu, plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu,
- e) který na počátku zdaňovacího období nedovršil věk 26 let a který se v souladu se zvláštním předpisem soustavně připravuje na budoucí povolání studiem nebo předepsaným výcvikem,
- f) který ve zdaňovacím období podá daňové příznání podle § 38gb a který do konce téhož zdaňovacího období neukončil podnikatelskou činnost,
- g) který má ve zdaňovacím období nárok na slevu na dani podle § 35, § 35a a § 35b.

Z důvodové zprávy je patrné, že institut minimální daně byl do právního řádu zaveden, aby zamezil daňovým únikům. „Zavedení nového institutu minimální daně pro podnikající fyzické osoby formou minimálního základu daně ve výši poloviny průměrné mzdy je opatřením proti daňovým únikům. Řada poplatníků (cca 145 tis.) totiž vykazuje ztrátu z podnikání, a to i trvale. Další poplatníci pak vykazují jen nízký základ daně, který nepřevyšuje obdobný základ daně zaměstnance s polovinou průměrné mzdy. Přesto tyto fyzické osoby dále podnikají, což signalizuje, že s největší pravděpodobností v rozporu se zákonem o daních z příjmů snižují základ daně (krácení tržeb, neoprávněné nadsazování výdajů). V důsledku tohoto opatření podnikatel i v případě, že bude ve ztrátě či jeho celkový základ daně bude nižší než 12-ti násobek poloviny všeobecného vyměřovacího základu (tj. prakticky poloviny průměrné mzdy), zvýší svůj základ daně právě na tuto úroveň. Na dani tak zaplatí cca 8400 Kč. Pokud bude uplatňovat nezdanitelné části základu daně na děti, příp. druhého z manželů, bude jeho daň přiměřeně nižší.“

K námitce stěžovatelky, dle které ustanovení § 7c zákona o dani z příjmů porušuje ústavní ochranu daňové rovnosti dle čl. 4 odst. 3, majetku dle čl. 11 a podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Čl. 4 odst. 3 upravuje zásadu rovnosti (nediskriminace) občanů vzhledem k základním právům, která jsou jim Listinou přiznávána (rovnost v důstojnosti a právech), jakož i v rovném postavení občanů z hlediska zákonných omezení základních práv. V souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu lze konstatovat, že právo na rovnost v právech (zákaz diskriminace) není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv, nýbrž zákazem nedůvodného rozlišování mezi těmito adresáty. V případě, že existují „objektivní a rozumné“ důvody, proč odlišovat skupinu osob samostatně výdělečně činných od jiných příjmových skupin osob (zejména osob závisle výdělečně činných), nelze považovat takovou legislativní úpravu za neústavní.

Pokud stěžovatelka brojí proti názoru městského soudu, dle kterého ustanovení § 7c zákona o daních z příjmů daňovou rovnost neporušuje, jelikož není možné srovnávat daňovou povinnost osoby mající příjmy ze závislé činnosti s daňovou povinností osoby samostatně výdělečně činné a daňovou povinnost osoby samostatně výdělečně činné s daňovou povinností právnické osoby, nelze s ní souhlasit. Každá zákonná úprava vede k rozlišování, což implikuje, že se někoho negativně dotýká. Zákon o dani z příjmu rozlišuje zdanění osob samostatně výdělečně činných, osob majících příjmy ze závislé činnosti (zaměstnanci), stejně jako odlišně stanoví podmínky zdanění osob právnických. Daňové rozlišování u výše uvedených poplatníků lze akceptovat, neboť nepochybně existují rozdíly jak mezi závislou činností a samostatně výdělečnou činností, tak rozdíly mezi podnikáním fyzické a právnické osoby, a proto se odlišný daňový režim spojený ze způsobem výběru daně nepřičí principu daňové rovnosti.

Zatímco u osob s příjmy z podnikání a jiných samostatně výdělečných činností se základ daně stanoví jako rozdíl mezi příjmy a výdaji (vede-li daňovou evidenci či uplatňuje-li výdaje v paušální výši) nebo výsledek hospodaření (vede-li účetnictví), základ daně osoby s příjmy ze závislé činnosti je tzv. super hrubý příjem. (při stanovování základu daně se nezohledňuje zaplacené pojistné na veřejné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení, do základu daně vstoupí i část tohoto pojistného, kterou z jejich příjmů platí zaměstnavatel jakožto plátce pojistného). Základem výpočtu daně z příjmů ze závislé činnosti je tedy i jiný objekt (předmět), než je zákonem stanovený předmět daní z příjmů, přičemž odvody na nemocenské pojištění, důchodové pojištění, odvod na státní politiku zaměstnanosti, i veřejné zdravotní pojištění, nepředstavují příjem poplatníka. Základ daně, jak je patrné z výše uvedeného, vykazuje u obou skupin poplatníků, značné rozdíly. Skupina osob s příjmy z podnikání a jiných samostatně výdělečných činností má ve srovnání se zaměstnanci oprávnění odečítat od základu daně za podmínek stanovených v ustanovení § 24 výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, odečítat od základu daně daňovou ztrátu (§ 34) stejně jako stanovit daň za splnění zákonných podmínek paušální částkou. Z důvodů výše uvedených podstatných rozdílů charakteru činnosti pak z pohledu poplatníka jako osoby samostatně výdělečně činné nelze označit aplikaci § 7c zákona o daních z příjmů za nespravedlivou porušující zásadu rovnosti daňových subjektů, neboť obě skupiny daňových subjektů se nenacházejí ve srovnatelné situaci. Stejně tak nelze dovozovat diskriminaci zdanění osob samostatně výdělečně činných ve srovnání s osobami právnickými, neboť jde o jinou daňovou povinnost. Nejvyšší správní soud shodně s názorem městského soudu tak neshledává, že by ustanovení § 7c zákona o daních z příjmů porušovalo zásadu rovnosti zakotvenou v čl. 4 odst. 3 Listiny.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 21. listopadu 2008 č. j. 4 Ads 72/2008 - 78, ve kterém stěžovatel jako osoba samostatně výdělečně činná namítal neústavnost § 5 odst. 5 a 7 zákona č. 117/1995, o státní sociální podpoře, neboť citované ustanovení vychází z fiktivního minimálního příjmu, ačkoliv prokázané a nezpochybněné skutečnosti, na základě kterých nárok existuje, jsou naprosto odlišné. Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. K jádru posuzované záležitosti kromě dalšího konstatoval, že příjem osoby samostatně výdělečně činné byl podle tehdy (pro posouzení relevantní) platné a účinné právní úpravy vymezen minimální výší odvozenou od částky stanovené 50% průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok. Ohledně stěžovatelem namítané diskriminace ve vztahu k osobám, jež jsou zaměstnány v pracovním poměru, z pozice posouzení vzniku nároku na příspěvek na bydlení Nejvyšší správní soud odkázal mimo jiné na rozsudek ze dne 21. července 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 - 72. Dle tohoto „k námitkám stěžovatelky směřujícím proti započítání fiktivního příjmu ve výši 50% průměrné měsíční mzdy Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezení podmínky státní sociální podpory. ...Započítání fiktivního příjmu namísto nižšího skutečného příjmu Nejvyšší správní soud nepovažuje za diskriminační. Jedná se o výraz sociální politiky státu, který nechtěl sociálními dávkami podporovat osoby, jež si zvolily předmět podnikání a rozsah výkonu činnosti tak, že sebe a svou rodinu nedokázaly zabezpečit. Stát tedy v rámci sociální politiky odmítl dotovat ztrátové či nedostatečně ziskové podnikání těchto osob, což je objektivní a rozumný důvod pro odlišení pravidel určování rozhodného příjmu osob samostatně výdělečně činných od osob v pracovním či služebním poměru. ...Stát nemůže nést odpovědnost za podnikatelské riziko, které na sebe stěžovatelka vzala, když se rozhodla provozovat samostatnou výdělečnou činnost, a prostřednictvím státní sociální podpory jí dorovnávat nízké příjmy z podnikání.“ Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 72/2008 - 78, stěžovatel napadl ústavní stížností s tvrzením, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a ústavních kautel zakotvených v čl. 1, čl. 3 odst. 1, čl. 4, čl. 26 odst. 3 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud ústavní stížnost stejně jako návrh na zrušení výše uvedených ustanovení pro neústavnost usnesením IV. ÚS 497/09 dne 26. 3. 2009 odmítl. V odůvodnění usnesení uvedl, že zastává stanovisko, dle něhož rovnost je kategorií relativní, jež vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Zásadě rovnosti v právech je třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo, přičemž určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti (srov. kupř. nález sp. zn. Pl. ÚS 15/02, Pl. ÚS 30/04, Pl. ÚS 42/04, Pl. ÚS 6/05 a další).

Dle stěžovatelky § 7c zákona o daních z příjmů odporuje též čl. 11 odst. 1 Listiny, dle kterého má každý právo vlastnit majetek a vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Ve fiktivně stanoveném základu daně stěžovatelka spatřuje vyvlastnění části svých příjmů. Ani v tomto případě nelze se stěžovatelkou souhlasit.

Podstatou vlastnického práva se opakovaně zabýval Ústavní soud a přiznal mu zvláštní důležitost. Nicméně tak jako jiná základní práva je rovněž vlastnické právo omezitelné, a to v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu.

Podle čl. 11 odst. 5 Listiny je možno daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/03, vyhlášený pod č. 512/2004 Sb.). Dle Ústavního soudu představuje čl. 11 odst. 5 Listiny ústavně aprobované omezení vlastnického práva, které může být legitimně omezeno za účelem stanovení, vyměření a výběru daně (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05). Čl. 11 odst. 5 také vyjadřuje ústavní zmocnění pro Parlament k legitimnímu omezení vlastnického práva skrze jím přijatý zákon. Do autonomní sféry jednotlivce, kterou spoludefinuje i vlastnické právo, je tak veřejné moci umožněno zasáhnout z důvodu ústavně aprobovaného veřejného zájmu, jehož podstata v případě daní spočívá ve shromažďování finančních prostředků na zabezpečování různých typů veřejných statků. Legitimita zdaňování vyplývá mj. z toho, že výsledky zdaňování jsou používány i k ochraně a vytváření podmínek pro rozvoj vlastnictví, přičemž tuto ochranu a vytváření podmínek je nutno samozřejmě z něčeho platit.

Při zdaňování má stát poměrně širokou volnost, avšak i zde platí, že *„stát může rozhodnout, že jedné skupině poskytne méně výhod než jiné, nesmí však postupovat libovolně a z jeho rozhodnutí musí být patrné, že tak činí ve veřejném zájmu“* (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/02, vyhlášený pod č. 278/2004 Sb.).

Jak již bylo řečeno, zákonodárce má velkou diskreci v tom, jakou daň zvolí, aby shromáždil finanční prostředky pro zabezpečování svých funkcí a politik, nicméně nesmí zasáhnout do vlastnických práv tak, aby se majetkové poměry dotčeného subjektu zásadně změnily tak, že by došlo ke *„zmaření samé podstaty majetku“*, tj. ke *„zničení majetkové základny“* poplatníka (srov. náleží Pl. ÚS 3/02, vyhlášený pod č. 405/2002 Sb.), resp. že by *„hranice veřejnoprávního povinného peněžitého plnění jednotlivcem vůči státu nabyla škrtícího rdousícího působení“* (Pl. ÚS 7/03, vyhlášený pod č. 512/2004 Sb.). Jinými slovy lze konstatovat, že vyměřovaná daň nesmí omezovat vlastnické právo osoby povinné k zaplacení daně takovým způsobem, který by se přičil ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny.

Posuzování vhodnosti a nezbytnosti jednotlivých komponent daňové politiky je ponecháno v diskreci demokraticky zvoleného zákonodárce potud, pokud dopad daně na osoby nemá rdousící efekt (není extrémně disproporcionální).

Výše minimálního základu daně, tak jak je stanovena v § 7c zákona o daních z příjmů, rdousící efekt nemá. Nařízení vlády č. 338/2003 Sb. ze dne 22. 9. 2003 stanovilo měsíční výši všeobecného vyměřovacího základu pro důchodové pojištění 15 711 Kč a přepočítací koeficient činí 1,0717. Z těchto údajů pro zdaňovací období 2004 činil roční minimální základ daně po zaokrouhlení 101 000 Kč, tomu odpovídala daň u poplatníka, který neuplatňoval, kromě základní položky snižující základ daně (38 040 Kč), jinou další položku podle § 15 zákona, částka daně 9435 Kč. Výše daně nedosahuje intenzity neúměrného daňového zatížení. Navíc zákon v § 7c v odst. 2 a 3. zákona o dani z příjmů v těch případech, kdy by aplikace tohoto institutu mohla mít pro poplatníka tíživé následky, jeho použití vylučuje. Minimální základ daně se tak neuplatní např. u těch poplatníků, kteří zahájili nebo ukončili podnikatelskou činnost, kteří jsou poživateli starobního důchodu, plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu, kteří na počátku zdaňovacího období nedovršili věk 26 let a kteří se v souladu se zvláštním předpisem soustavně připravují na budoucí povolání studiem nebo předepsaným výcvikem, atd.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že výše minimálního základu daně nebyla nepřiměřeně vysoká a nemohla tak omezit samotnou podstatu vlastnického práva.

Stěžovatelkou namítaný rozpor s čl. 26 Listiny Nejvyšší správní soud taktéž neshledal. Institut minimálního základu daně neporušuje svobodu podnikání. Jak městský soud správně konstatoval, daňový subjekt nijak v podnikání neomezuje a nelze jej rovněž chápat co by poplatek za podnikání. Stěžovatelka si může svobodně zvolit, zda bude dosahovat příjmů podnikáním či jinou činností. Pokud se stěžovatelka domnívá, že zákon o dani z příjmů stanoví pro zdaňování příjmů ze závislé činnosti výhodnější podmínky, nic ji nebrání ukončit podnikání.

Lze tak shrnout, že § 7 c zákona o daních z příjmů není dle názoru Nejvyššího správního soudu v rozporu s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod předložit tuto věc dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ústavnímu soudu.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu